

brčice so se naselile na nežnem gobčku. — Okrogle črne očke so se zvedavo ozirale po kuhinji, po verandi in so gledale tja daleč čez ljubljanske strehe proti zelenemu gozdu. Ali ga je mikalo tja v zeleno hosto? Ali je zaslutil, kje je njegov pravi dom? Tega ne vem.

Pribučala je huda ura. Blisk za bliskom je razsvetljeval nebo, treskalo je brez prestanka. Končno se je vlila ploha. — Naš mali strahopetec je prespal vso nevihto v topli črni žimi pod košatim repkom. Ko se je sonce prismejalo izza oblakov, je pogledal zvedavi gobček iz črne žime.

Gospa Češnovarjeva se je silno čudila, da je v košari vedno manj orehov in lešnikov, ki jih je hranila za potice. »Kdo mi jih neki jemlje?« se je vpraševala. V tem je stopila na prazno košanjevo lupino in takoj je zasluhila tatiča. Pa glej! Kletka je bila polna orehov, lešnikov in kostanja, ki ga je Mukec spravil za trde zimске čase. Res pravi gospodar.

Saj so njegovi starši in pradedje tudi nabirali lešnike, orehe in žir za zimsko naslado. In sinko zdaj vestno vrši jesenske dolžnosti. — Oh ti draga mamka tam v zeleni tivolski hosti, tvoj otrok čuti klic narave in mu sle-

di zvesto in vdano. Nikoli ga ne bo izdal. — Za svojo krušno mamico stopica po kuhinji, ji seda na hrbet in na glavo in se poigrava z njo kakor mlada mačica. Kadar ga pa moti nepoklican opazovalec, mu razkačeno puhne v obraz: »Ph, ph.« Tudi mene je nagnal: »Ph, ph.«

Ko se bodo pobelile strehe, hoste in gore, ga pojdem zopet gledat, da bom videl, kako se pokori zimi.

Ali veste, kdo je prav za prav naš dragi Mukec? Kako ga boste imenovali?

Mirko Kunčič

Uspavanka

*Oj, deklica ti,
zatisni oči,
že zvezde na nebu migljajo;
potoček šumi,
poslušat hiti,
kaj breze v temó šepetajo.*

*Oj, deklica ti,
le mirno zaspí,
le sanjaj do jutranje zarje!
Luč mojih oči
nad tabo bedi
in moja ljubezen te varje.*